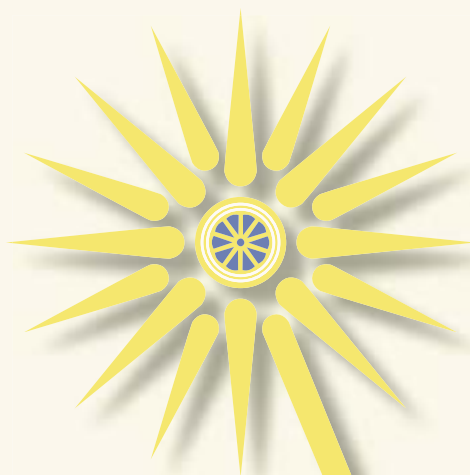

МАКЕДОНСКАТА САГА

А

ко сите домашни и странски елити од секаков вид денес кажуваат дека петнаесеттина години се соочуваме со предизвикот кој води кон македонските нови демократски исчекори, може слободно, со целосна морална и етичка одговорност, да се негираат ваквите тврдења, затоа што населението кое се родило на овие простори, егзистирало и во текот на историјата еволуирало во народ, кој го докажува сосема спротивното бидејќи тој секогаш тежнеел кон нејзиното највисоко ниво, со интенција тоа да се постигне преку праведна политичка, економска, културна борба. Сигурно не по наша желба, но ние како континуирано да водиме некакви битки за докажување на валидноста на нашето постоење, на што неминовно се надоврзува прашањето кому тоа ние мораме да му се докажуваме? Би било сосема апсурдно доколку го правиме тоа меѓу себе, едни на други, бидејќи векот на траењето на било која олигархија е ограничено од долговечноста на моментните потреби. Невкусно е доколку тоа се прави за да се потхранат нечији аспирации, кои по сè изгледа стануваат предметни само тогаш кога категоричното "не" се заменува со додворувачкото "неее"!

Ние сме тука, со сè што ни следува како историска придобивка на традиционалната македонска кауза. Нè има овде, нè има насекаде. Јазикот наш насушен се слуша, пискотот од Галичник до Егеј од Река до Пирин нè потсетува, крвта на нашите дедовци и внуци нè сплотува.

Еден мирен народ, една мирна земја, нема да мине ден, нема да мине ноќ а за себе да нè слушне некакви негативни видувања. Како што се одвиваат случувањата, економски обезглавени а политички обесправени, со постојани подметнувања и на еден и на друг план, добро е што овој народ сè уште е и разумен. Во последниов период ја имаме неповторливата можност сами на себе и на сите "добро-намерници" да им покажеме како цврсто стоиме на ставот дека нема враќање од трасираниот пат на суверената држава Македонија, заедно со нејзината Македонска православна црква, од каде Божијот глас за мир, спокојство и благосостојба ќе се пренесува на секој македонски дел.

Сите сакаме да веруваме дека вака опседнати од неколку страни, со наметнати предлози за некакви единствено можни договори - решенија за проблеми (инсценирани од невалидни сценаристи), наместо со можности за разговори и дијалози (што е својствено за умните и за разумните кои мораат да ги стават "в ред" неумните и неразумните), никому не му паѓа на памет да помисли дека сме дезориентирани и дезорганизирани. Ниту можеме, ниту смееме ниту, пак, имаме некако право така да се однесуваме, така да зборуваме. На крајот на краиштата, тоа што е наше, наше е, ние туѓото не го сакаме, но колку некому и да не му оди на рака, најмалку имаме намера своето да го даваме.

Нашите, домашните политички противници имаат една и единствена задача да го дадат својот немерлив придонес во зачувувањето на територијалниот интегритет на нашата држава (за кој никој во себе нема толку "машкост" за себе да каже дека на него гледа како дете на слатки), во подобрувањето на безбедносната ситуација (која се сведува на бескрајната самоубиствена игра на исти играчи на руски рулет - доколку не ни го дадете ова, ќе ви се врати "она"), во ревитализацијата на економскиот статус на населението (кое вака осиромашено ја има само кожата на грбот и иднината на просјакот), во неприфаќањето за менувањето на автокефалноста на нашиот духовен водач (нашата матична црква која благословот за своето постоење го има од нејзините верници)...

Дефокусирањето на вниманието на јавноста сега веќе како по обичај не ги дава очекуваните резултати, затоа што мина времето кога наивните наседнуваа на лукавствата, кога "глувите" не слушаа, а "слепите" не гледаа. Македонците секогаш и слушале и гледале. Се ближи последниот час кога морате да им побарате прошка за направените минати (и евентуално моментно планирани) грешки, бидејќи Македонците, тие кои останаа тука и тие кои се раселени низ светот, несомнено се неприкосновени сопственици на својата национална посебност, на земјата македонска, на нејзиното сонце кое секогаш има ист број зраци, на јазикот на генерациите, на верата која ги обединува...

Ако се покајат, нека им е просто, можеби не умееа да знаат дека грешат...

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски